दमयन्तीं तु कौरव्य वीरसेनसुतो नृपः ।
आश्वासयद्वरारोहां प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥२९॥
यत्त्वं भजसि कल्याणि पुमांसं देवसंनिधौ ।
तस्मान्मां विद्धि भर्तारमेवं ते वचने रतम् ॥३०॥
5 यावच्च मे धरिष्यन्ति प्राणा देहे शुचिस्मिते ।
तावत्त्वयि भविष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥३१॥
दमयन्तीं तथा वाग्भिरभिनन्द्य कृताञ्जलिः ।
. . . . . ॥३२॥
तौ परस्परतः प्रीतौ दृष्ट्वा त्वग्निपुरोगमान् ।
10 तानेव शरणं देवाञ्जग्मतुर्मनसा तदा ॥३३॥
वृते तु नैषधे भैम्या लोकपाला महौजसः ।
प्रहृष्टमनसः सर्वे नलायाष्टौ वरान्ददुः ॥३४॥
प्रत्यक्षदर्शनं यज्ञे गतिं चानुत्तमां शुभाम् ।
नैषधाय ददौ शक्रः प्रीयमाणः शचीपतिः ॥३५॥
15 अग्निरात्मभवं प्रादाद्यत्र वाञ्छति नैषधः ।
लोकानात्मप्रभांश्चैव ददौ तस्मै हुताशनः ॥३६॥
यमस्त्वन्नरसं प्रादाद्धर्मे च परमां स्थितिम् ।
अपां पतिरपां भावं यत्र वाञ्छति नैषधः ॥३७॥
स्रजश्चोत्तमगन्धाढ्याः सर्वे च मिथुनं ददुः ।
20 वरानेवं प्रदायास्य देवास्ते त्रिदिवं गताः ॥३८॥
पार्थिवाश्चानुभूयास्य विवाहं विस्मयान्विताः ।
दमयन्त्याश्च मुदिताः प्रतिजग्मुर्यथागतम् ॥३९॥
गतेषु पार्थिवेन्द्रेषु भीमः प्रीतो महामनाः ।